EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/11/2012 a les 10:54

Bla, bla, bla...

La majoria de vegades el sentit de la vista eclipsa la resta de sentits. Però un bon experiment és analitzar la conversa dels uns i dels altres. De què parlem? Són els nostres temes de conversa indicatiu del nostre tarannà com a persones?, ens defineixen? Per què moltes vegades només traiem temes socialment de moda? Parlem del que realment sentim o del que està ben vist que sentim?

Fa uns mesos viatjava a Suïssa, on, per cert, vaig trobar casualment uns manresans (som a tot arreu!) i, per diversos motius, vaig haver d'esperar unes quantes hores a l'aeroport de Milà. Aleshores, quan ja havia avorrit les ganes de llegir i escriure i la gana i la son, se'm va disparar el sentit de l'observació. Vaig dedicar-me a escanejar el meu entorn en una espècie de complex d'Orson Welles. A dreta i esquerra veia colors i formes, persones de procedències diverses i amb històries particulars que ni podia imaginar. Algunes persones embogien d'alegria en retrobar-se i d'altres patien la tristesa d'haver de dir-se adéu. Però, totes, deixaven lliure les seves emocions, que flotaven per l'aeroport expressades a la màxima potència ("let it flow"). A vegades, alguna s'asseia al teu costat i t'encomanava una estúpida alegria o una melangia incontrolable. Va ser aquí on vaig començar a parar atenció a les converses, no com a punt xafarder, sinó com a mera curiositat d'entendre per què les converses poden arribar a ser tan diferents depenent de qui i on les encetis.

Quan ets en un aeroport ets en una espècie d'estat independent, un país autònom amb lleis pròpies, amb múltiples idiomes oficials i amb un temps que passa diferent per a cada un dels que hi són. I és per això que les converses que es tenen solen ser sanes, amb ànim d'aprendre i compartir i, sobretot, sinceres. Quan un va a agafar un avió i s'acomiada afina molt el que vol dir, para atenció amb els gestos que fa i no escatima res que després pugui penedir-se de no haver dit. En territori de ningú, i de tothom, a més, es desenvolupa un major sentiment d'empatia amb les persones i, si hi passes hores, creixen les ganes de conversar amb els altres. I, és clar, els temes de conversa no solen ser els típics d'alguns cercles manresans, que a vegades només saben passar per la crítica aferrissada i, en molts casos, sense coneixement, dels altres. Quan hi ha un intercanvi cultural, la conversa no se centra amb qui fa què. La conversa se centra en aspectes més didàctics i interessants com les diferències culturals que ens separen els uns dels altres, que no són més que les que ens uneixen.

Per què no coneixem la música que escolta un bon amic o el darrer llibre que ha llegit, però en canvi sí l'última persona amb qui s'ha discutit? Per què no sabem en què creu o quina és la seva filosofia de vida o valors, però en canvi sí que podem decidir que no ens cau bé pels pantalons que porta?

Aquests dies, ha estat la Fira Mediterrània de Manresa un gresol de cultures que ha generat sinèrgies i que ha posat el focus en una altra manera de comunicar-nos els uns i els altres, aquest cop a través de la música, la dansa i el teatre. No puc explicar com de bé em vaig sentir escoltant la cantant israeliana Noa, amb la formació napolitana Solis String Quartet, al teatre Kursaal de Manresa. O el sentiment que em va créixer dins seguint els passos del darrer espectacle de Gelabert Azzopardi. O el ritme que em va fer experimentar el duet francès Mazal. Només puc dir que em vaig sentir igual que quan converso de les coses que sí de veritat importen amb amics de debò o amb aquells que arriben de sobte en un aeroport o, simplement a la vida, però que volen saber qui ets de debò. Amb les teves pors i complexes i les teves experiències vitals. L'emoció és màgica i inexplicable. O bé, potser sí que hi ha una paraula que s'hi aproxima: Còmode. Lliure. Un mateix. Ja sigui a Manresa o en un aeroport qualsevol.